

Hồi 82

Con Chim Ưng

Kokura vốn là một hải quan hiểm yếu, sau trận Sekigahara, lọt vào tay họ Hòa Giả, được Hòa Giả Nghị ủy cho con trai là Đạo Uẩn trấn giữ cùng với một tòa lâu đài nữa gần Tân đô.

Thời gian này, đồn lũy vùng Kokura được tu bổ và mở rộng thêm. Bản doanh đặt tại lâu đài trông ra biển. Đạo Uẩn lúc ở Tân đô, lúc ở Kokura, tung tiền bạc mua chuộc các tay danh kiếm, tích trữ lương thảo, khiến uy thế tộc Hòa Giả càng ngày càng mạnh, suốt vùng duyên hải Osaka đến Tân đô, chẳng ai không biết.

Vào thời kỳ này, Cát Xuyên Mộc được tuyển mộ vào phục vụ trong kiếm pháp giảng tập bộ tại dinh Hòa Giả. Giảng tập bộ gồm nhiều kiếm sĩ tài danh, đứng đầu là Bật Hải Vạn Phong, một lão tướng không những nhiều kinh nghiệm chiến đấu mà còn là một nhà kiếm học uyên bác. Nhưng từ khi Cát Xuyên Mộc được thu nạp, giữ chức giảng viên thì ngôi sao Bật Hải bị lu mờ dần.

Cát Xuyên Mộc thua Vạn Phong về kiến thức, nhưng về kiếm thuật, hắn đã chứng tỏ nhiều lần Vạn Phong không bì kịp. Những chiêu kiếm của Cát Xuyên Mộc vừa nhanh vừa chính xác, lại có cái uyển chuyển của những nhành liễu, hoàn toàn thích hợp với cây trường kiếm hắn sử dụng. Chẳng trách, hắn lấy ngoại hiệu là Giang Biên Liễu và kiếm pháp của hắn, giang hồ mệnh danh là Liễu kiếm. Ngoài biệt tài ấy ra, Cát Xuyên Mộc còn khôn khéo trong việc giao tế, biết dựa theo tính tình từng người mà đối xử; tùy ca nhân mà đãi ngộ, lúc thì cao ngạo, khi thì khiêm cung nên rất được lòng chủ soái và đã tạo cho mình một hào quang khiến bạn đồng bối nể sợ và rất nhiều kẻ xu phụ.

Bữa kia, tại thao trường, Đạo Uẩn ngờ ý muốn được thưởng thức tài nghệ của cả hai danh thủ. Bật Hải và Cát Xuyên Mộc vâng lệnh, gọi gia nhân mang mộc kiếm ra.

Cuộc giao đấu đang lúc hào hứng, bỗng Cát Xuyên Mộc đến quỳ trước mặt Bật Hải, nói:

- Văn sinh nông cuồng, thật chẳng xứng là địch thủ của lão tiên bối, xin lão tiên bối miễn chấp.

Mọi người ngạc nhiên vì cuộc tranh tài chưa phân thắng bại, nhưng cứ xem những chiêu kiếm của Cát Xuyên Mộc và cách hắn công hãm lão tướng Bật Hải thì rõ ràng hắn sắp chiếm thượng phong, không hiểu sao bỗng dừng lại nhún nhường như vậy. Chẳng

biết vì nể nang mà dung tình hay vì một mục đích nào khác, nhưng sau bữa đó, danh tiếng Cát Xuyên Mộc nổi như cồn. Chẳng bao lâu, hần được sung chức đệ nhất giảng tập viên trong giảng tập bộ.

Đôi khi, trong lúc giảng luận, có kẻ đề cập Thạch Đạt Lang, ngầm ý coi Thạch Đạt Lang như một bậc thầy về kiếm thuật, và thạch kiếm nếu không hơn thì cũng chẳng thua gì liễu kiếm.

Cát Xuyên Mộc nghe, cười khẩy:

- Thế mới biết nhân tài kiếm học mỗi ngày một hiếm. Thạch Đạt Lang mà được coi như bậc thầy về kiếm học thì thiên hạ mù hết rồi ! Chưa luận gì đến tài năng vội, vì tài năng phải được xác định trong cuộc giao đấu, ta chỉ nói về đức hạnh thôi, gã đó cũng đáng chê trách. Tám năm trước, ở đồi Sinh Minh, ta đã có dịp thấy Thạch Đạt Lang tự tỏ ra là một kẻ vũ phu hèn nhát. Sau khi nhấn tâm chặt đầu một đứa trẻ mới mười hai tuổi không biết võ công, bị cả phái Hoa Sơn xông lại trừng trị, gã biết không thắng được, đã co giò bỏ chạy. Ấy là không nói đến chuyện gã dùng lời ngon tiếng ngọt cướp đoạt vị hôn thê của bạn, phá hoại danh giá nhà người ta. Hành động côn đồ và vô lại như thế sao xứng đáng với người cầm kiếm, nói gì đến việc khác. Hừ ! Coi Thạch Đạt Lang là một tên vũ dũng thì còn nghe được, chứ bảo là bậc thầy về kiếm học thì hiển nhiên là quá đáng !

Những lời phê bình cay độc, đầy ác ý ấy được đồn đi rất nhanh khiến nhiều người tự hỏi không biết trước đây Cát Xuyên Mộc đã có hiềm thù gì với Thạch Đạt Lang mà hần gay gắt đến thế !

Giới võ lâm nghi hoặc, bàn tán. Kể cho Cát Xuyên Mộc nói đúng, người thì bảo hần vì lòng đố kỵ mà dèm pha, mãi rồi những lời thị phi ấy cũng phải lọt đến tai Hòa Giả Đạo Uẩn.

Đạo Uẩn triệu tập hội đồng tham vấn hỏi ý kiến. Điền Xán Quang bàn:

- Nếu Cát Xuyên Mộc là kiếm sĩ vô danh trong võ lâm thì chẳng nói làm gì, ngặt vì hần lại giữ một chức vị lớn thuộc lãnh địa ta. Nếu cứ để những lời chê khen ấy đồn đại mãi thì có thể hại đến uy tín của thiếu gia. Vả lại, hần đã cho rằng tài năng phải được xác định qua những cuộc giao đấu, theo thiển ý, ta nên gọi hần vào, hỏi thẳng. Nếu hần bằng lòng, sẽ tổ chức một cuộc tranh tài giữa hần và Thạch Đạt Lang để phân định cho rõ hơn kém.

Đạo Uẩn do dự:

- Nếu Thạch Đạt Lang thắng thì sao ? Ta e rằng uy tín của giảng tập bộ.

- Những cuộc giao đấu như thế này không phải là những cuộc so tài biểu diễn ở thao trường. Cả hai bên tất hiểu và mặc nhiên phải đem tính mệnh ra bảo đảm danh dự mình. Nếu Thạch Đạt Lang thắng, xin thiếu gia cứ dùng hấn ...

Ngưng một lát, Điền Xán Quang mỉm cười, tiếp:

- Lão phu tin chắc nếu thất bại, Cát Xuyên Mộc sẽ không đủ khả năng và thời giờ để phản đối đâu !

Mọi người trong hội đồng tham vấn đều cho là phải và đề nghị để Điền Xán Quang đứng ra sắp xếp.

Quân tế tác được phái đi khắp nơi dò xét tung tích Thạch Đạt Lang cùng với thư riêng của tham vấn họ Điền. Chẳng bao lâu, sau khi tiếp được hồi âm và sự đồng ý của Thạch Đạt Lang, một nhật lệnh được ban ra từ dinh Hòa Giả, yết bảng gỗ khắp nơi, công bố quyết định của lãnh chúa Đạo Uẩn.

“Ngày 13 tháng tư năm nay, vào đầu giờ thìn tại đảo Funashima thuộc eo biển Nagato ở Buzen, Giang Biên Liễu Cát Xuyên Mộc, kiếm sĩ trong dinh, theo lệnh lãnh chúa Hòa Giả Đạo Uẩn, sẽ tỉ thí bằng kiếm với Yết Mân Thạch Điền Đạt Lang, một kiếm sĩ giang hồ quán tại Mimasaka.

Mọi sự tiếp tay giúp đỡ cho bên nào, bất cứ từ đâu đến, đều cấm chỉ. Vậy nay ra lệnh cho thuyền bè các loại, ngoại trừ thuyền chở các đương sự, không được lai vãng đến eo biển Nagato suốt buổi sáng ngày hôm đó.

Làm tại Kokura, ngày quý xuân năm Dậu.”

Cáo thị vừa ban hành, tin đã được truyền đi nhanh như mũi thuốc súng. Cao Mục Lân vội đến ngay tư thất Cát Xuyên Mộc. Từ khi được sủng đãi, Cát Xuyên Mộc ngụ tại một biệt thự, gia nhân hàng chục người và đi đâu cũng có tiền hô hậu ủng, luôn luôn có bảy tên cầm giáo dài đi trước dọn đường và theo sau hộ vệ.

Nhưng vì là chỗ họ hàng thân tình, lại trước đây có cho Cát Xuyên Mộc nhờ vả nên tuy chỉ là tùy viên trong dinh, Cao Mục Lân được ra vào biệt thự tự do không phải báo danh trước, chuyện trò cũng không câu chấp như nhiều người khác.

Đến nơi thấy Cát Xuyên Mộc đang bận bón môi cho một con chim ưng đậu trên cườm tay, Cao Mục Lân giọng khẩn trương, nói:

- Đại hiệp ! Có chuyện quan trọng, đã biết chưa ?

Cát Xuyên Mộc không đáp, quay ra nhướn mày tỏ ý hỏi.

- Thiếu gia đã quyết định địa điểm cho cuộc tỷ kiếm. Hội đồng tham vấn đề nghị mấy nơi, nhưng chỗ thì quá hẹp, chỗ lại không khoáng khoát, khó bề lược trận, chỗ để

bị công chúng dòm ngó; sau hết thấy chỉ có hòn đảo nhỏ tên gọi Funashima ở eo biển Nagato là thuận tiện hơn cả ?

- Thuận tiện ra sao ?

- Đảo Funashima thuộc lãnh địa Hòa Giả, công chúng khó đến, lại vắng vẻ, có bãi cát rộng trước một khu rừng thưa. Thiếu gia có thể ngồi trên khán đài dựng ở ven rừng để quan sát trận thế. Bãi cát ngay bờ biển sẽ là chỗ tranh phong, đại hiệp nghĩ thế nào ?

Cát Xuyên Mộc đặt chim ưng trở lại đậu trên giá, mỉm cười gật đầu:

- Cũng được !

Cao Mục Lân tỏ vẻ tư lự:

- Có nên đến đó trước hay không ? Xem địa thế ra sao cũng có lợi lắm. Nếu đại hiệp bằng lòng, ta sẽ bảo thuyền chở chúng ta đi ngay ngày mai.

Cát Xuyên Mộc không đồng ý:

- Khi chiến đấu, ưu điểm của người cầm kiếm là phải biết linh động, nắm lấy cơ hội không để lỡ. Trước đó dù có cẩn thận đến mấy cũng không dự liệu được những việc gì sẽ xảy ra hoặc nếu gặp địch thủ tinh ý, những toan tính của ta cũng có thể bị phá hỏng. Phản kích vì thế mất tính chất linh động. Tại hạ thiết tưởng cứ lâm trận với một tinh thần cởi mở, không gò bó thì hơn.

Thấy Cát Xuyên Mộc cũng có lý, vả lại hấn chủ động, Cao Mục Lân không nhấn mạnh thêm nữa, ngồi lặng yên.

Một thiếu nữ bước ra, mang rượu và trà để lên kỷ.

Nàng đẹp sắc sảo tự nhiên. Cao Mục Lân khen:

- Đã lâu không gặp Mộng Hoa. Nàng vẫn đẹp như trước nhỉ.

Mộng Hoa thẹn, mặt đỏ bừng, để khay rượu lên kỷ rồi vội vàng khép nép bước vào phòng trong. Cao Mục Lân quay hỏi Cát Xuyên Mộc:

- Thế nào, bao giờ thì có tin mừng đấy ?

- Tin mừng gì ?

- Thì chuyện của đại hiệp với Mộng Hoa đó !

Cát Xuyên Mộc khẽ nhú mày, đoạn cười bí hiểm:

- Chưa định.

- Đại hiệp có nói càng quen với con chim ưng của thiếu gia tặng bao nhiêu càng ưa thích nó bấy nhiêu. Thế còn Mộng Hoa ? Có nàng bên cạnh chẳng hơn chỉ có chim ưng sao ?

Cát Xuyên Mộc nhìn Cao Mục Lân. Trong ánh mắt bình tĩnh thoáng một vẻ tàn nhẫn như ánh mắt của chim ưng sắp tung cánh bắt mồi. Hắc thảo nhiên nói:

- Tại hạ thích con chim ưng vì nó chưa bao giờ bắt trượt một con mồi nào. Mỗi khi nhìn lông cánh con mồi rụng lá tả, tại hạ lại thấy kích động vô cùng, tưởng chính mắt mình vừa bắt con mồi đó. Còn giữ con mồi hay không, tại hạ không bao giờ nghĩ đến.

Cao Mục Lân quay mặt đi, nhìn chỗ khác.

- o O o -